

Є таке місце у світі, де два моря тиснуться одне до одного близько-близько й обмінюються водами через вузьку протоку, що зветься Босфорською. На берегах тієї протоки століттями дримає величне й загадкове місто Стамбул.

Тут мешкає сила-силенна котів. Так багато, що й не злічити. Вони господарюють у місті, а люди їм прислужують, як можуть. Більшість людей про це, звісно, не здогадується. Стамбульські котики надзвичайно тактовні від народження, тому без особливої потреби не вказують людям, хто тут справжній господар. Тихо й неспішно

живуть вони своїм котячим життям, сповненим загадок і таємниць, і не заважають людям займатися своїми буденними справами. Головне, щоб риби було наловлено вдосталь, котячі годівнички стояли наповнені, а кожен кіт мав затишне тепле місце, аби трохи подрімати.

У котів не так і багато забаганок, якщо розібратися.

Фаго. Дивакуватий чорно-білий мрійник

У чудовому місті Стамбулі неподалік від площі Таксім стоїть старовинний семиповерховий будинок. Там на піддашші є невеличка квартира.

У ній мешкає симпатичний чорнобілий котик Фаго. Чорні й білі плямки так смішно розтикані по його мордочці, що здається, ніби він носить

на собі білосніжну пухнасту усмішку. Або чорну маскарадну маску-метелика. Залежить, як подивитися.

Він мешкає разом із молодим хлопцем, який працює чоботарем у крихітній майстерні на сусідній вулиці. Фаго вважає хлопця квартирантом у своєму чудовому помешканні.

Насправді господарем квартири мав би вважатися хлопець, адже він оселився на піддашші першим і довший час був тут єдиним мешканцем. Та одного дня на порозі з'явився Фаго й тихо нявкнув:

— Пустить сюди пожити.

Доки хлопець розмірковував, що робити з несподіваним гостем, Фаго зайшов і відчув себе як удома. І місяця не минуло, як кіт уже вважав себе господарем, а хлопчину — квартирантом. Зрештою, так поведуться всі коти.

Як виявилось з часом, співмешканці підібралися вдало. Фаго поводився чемно, кігті об дивани не дер і на шторах не гойдався. Хлопець ставився до кота шанобливо, плату рибою та м'ясом приносив вчасно, не заважав спати на подушках і ніколи не зачиняв квартиру на ніч. А на додачу до всього чоботар — не даремно ж мав таке ремесло — понашивав котикові різноманітних чобітків і черевичків. Тепер, вирушаючи на прогулянку в крихітних яскравих черевичках, Фаго був наймоднішим котом по обидва боки Босфору.

Життя Фаго текло неспішно й майже нічим не відрізнялося від життя пересічного стамбульського кота. Удень котик переважно дрімав на залитому сонцем підвіконні або спав у подушках на дивані. Уночі він любляв дивитися на зорі й кататися на трамваях. Саме так, на трамваях, адже тут уночі, коли всі люди сплять, трамвайчики возять містом лише котів.

Що сильно вирізняло Фаго з-поміж інших котів, так це пристрась до майстрування. Він кохався в механізмах, робив заводних пташок, складні мишоловки та крихітні літачки, які ніжно планували донизу, коли їх запускати з даху. Ранкові й вечірні години Фаго присвячував майструванню. Коли порядні коти йшли полювати, Фаго тихенько піднімався на горище й робив із цурпалків, планочок, дротів та іншого

підбраного на дорозі непотребу всякі дивні речі — тендітні та ламкі штучки, що не викликають особливого інтересу в поважному котячому товаристві. Який же кіт захоче мишоловку? Сусіди засміють, бо непристойно це — не вміти ловити мишей! А літачки їм і зовсім видаються несусвітньою дурницею.

Була у Фаго заповітна мрія: розкрити секрет руху. Фаго часто дивився на людські машини й запитував себе, що змушує їх рухатися? Як виходить так, що кораблі пливуть проти течії й без вітрил, а трамваї їдуть, хоча ніхто їх не штовхає? Найбільше ж Фаго вабили літаки — такі великі, прекрасні й дивовижні, здатні піднятися вище хмар та летіти куди заманеться без вітру або й проти вітру. Удень, коли Фаго спав на підвіконні, йому часто снилося, що він зібрав справжнього літака

